

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού θραυμάς 4. 'Η αθάνατος υπερτίμησις των παρὰ τῶν Ὑποπαρακροσίων ἀπαγορεύεται. Παρακαλοῦμεν δὲ τους ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, ὅσοις ὀπισθεῖσι εἰς τὴν ἀντίληψιν των τοιούτων τι, νὰ μᾶς...

εἶνε στὸ σύνολό τους κακά. Ἐσφαλ μὲνα δηλαδὴ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Διαβάστε «Ἑλληνας ποιητᾶς... Μισσοῦ ἡ Τζαννῆν (στὴ Χιὸν ποὺ καλεῖ τὸ μαστίχιν). Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολὴ σας :

τὸ ἀναγερῶν ἀμείους.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνώστων μᾶς ἀποστελλομένη συνηγορία καὶ μὴ συνδεδεμένη ὑπὸ δικαιώματος κρήσεως ἐκ δρακμῶν πέντε, εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσταί μᾶς μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ κροημφεθοῦν τὰς ἐκδόσεις μᾶς καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μᾶς, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὴν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φθῆλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ. εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, ἀαδιδότου τιμῆς.

«Μισσοῦ Διεθνήτη. Ἐγὼ ὁ Μισσοῦ Τζαννῆς, ἀπὸ τὴν Χιὸν μαθεῖς, ἔχω ζοιραθῆ ἀπὲ τὴν χαρὸν μου σὺν διαβάσει τὸ Κάρτ ποστάλι σου μὲ τῆς ἔστιντες ἀπαντήσεις σου δίνεις σὲ κείνους ποὺ σοὺ στέλνουν ποιήματα καὶ γὼ σὺν ἀνθρώπων ποὺ φριξίμομαι γιὰ τὴν ἔστιντάδαν μου σὲ ὄλην τὴν Χιὸν ἤθελα νὰ σοὺ στείλω ἕνα ποίημα ποὺ λέει ἦν τὰ παθα μὴ βολάν μὲ τὴν Δεσποινὸν τοῦ Μισσοῦ Βουρλῆν τὴν κόρην. Ἐννοῶ σας καὶ ἅμα μοῦ τὸ βραβέβετερον τὸ ποιήμα μου θὰ σὰς στείλω ἕνα μπουκαλάκι μαστίχην γιὰ νὰ μασήτεν, σὺν ποδοσῶν ἢ πατριώτης μου ὁ Μισσοῦ Ἴων ὁ δραματικὸς ἀπὸ ἕνα καυατζῆν κροσίν στοῦς Ἀθηναίους σὺν ἐνίστασε στοῦς δραματικῶς ἀγῶνας τῶν παλῶν χαρῶν. Ἄμα θέτεν σὰς στέλλω καὶ ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν Χιὸν ποὺ αἰεὶ τὸ μαστίχην καὶ τὰ ἀμύλαδα, γιὰτὶ πρέπει νὰ ἔξετεν δὲ ἔγω καὶ ἄλλα ποιήματα νὰ σὰς στείλω μὰ θέλω πρῶτα νὰ δῶ ἴητα θὰ μοὶ πῆτεν γιὰ τοῦτο νὰ, ποὺ σὰς στέλλω τῶρτ' ἅμα μοὺ γράφετεν θὰ σὰς τὰ στείλω ἕνα ποίημα. Σὰς ἀσπάζομαι. Μισσοῦ Τζαννῆς»

Ἐπισημαίνω ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν ποιημάτων ἔχει ἄμεση ἀποστολὴν καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν ποιημάτων ἔχει ἄμεση ἀποστολὴν καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν ποιημάτων ἔχει ἄμεση ἀποστολὴν.

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΕΝ ΤΑ ΠΙΝΕΙ !...

Ποὺν καλὰ, μικροῦλα μοι, στὰ γράμματα μοὺ γράφεσι, ποὺν ὄρασι εἰμαίς ὄντινα γιὰ νὰ πλάθῃς. Καλὰ καὶ ποὺ μετάνοιασε γιὰ ὄσα... ποὺ σ' ἄρῃνον, καλὰ καὶ ποὺ κατὰλαβε πῶς ἄλλο... ἦταν ζεῖνον. Ὅλα καλὰ εἶνε γιὰ σέ, καὶ δικαιολογημένα, καὶ ὅλα σοὺ τὰ γράμματα μὲ δάκρυ ποτισμένα. Ἄλλ' ἄμωσι τὶ τὰ θέλω ἴγω, μικρὴ τὰ... δάκρυά σου. Σὰς συμβουλοῦμαι λοιπὸν νὰ παρῆτε ἄλλοτε νὰ κάμῃτε. — Κ. Μιχαλόπουλον. Καὶ οἱ δικοὶ σας στίχοι ἀνεπίτευχτοι, ὅπως ἄλλοτε σὰς ἴδου τὸ ποιήμα σας :

ποὺν ὄταν ἀπουσίαζα πῆγαινες στή... δουλιά σου ; Καὶ τί μ' αὐτό, ὄταν εἶν ὅλα τὰ διαφειδῆς, καὶ τί κ' ἄν μὲ παρῆτονο ὄν ἀποκοιμήσης σπειδῆς ! Ἀμῶν γιὰ πάντα μάθε το ὁ Γιώργος δὲν τὰ... πίνει, μικρὴ μοι, τὰ κοφρέτα σου, ὅπως καὶ τὴν... κινίην. Τὰ περασιμένα σῶδες τα, καὶ ἔξιστα, μικροῦλα. Ἄμῶν καὶ μὴν ἀποκοιμήσης, θὰ μὲ πῆθῃς... Φουλά. νὰ γράφετε στίχους. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλὸν ἀνεπίτευχτοι, ὅπως ἄλλοτε σὰς ἴδου τὸ ποιήμα σας :

Ο ΥΠΝΟΣ

Τοὺς πῆρε ὁ ὕπνος ὁ γλυκῆς, πᾶνοι σὲ λουλουδιὰ παρημένα, ποὺ τὴ φῆσι γόφου στούλας κ' ἔβῃνον τοὺς ἀγγιζῆσαι, καὶ ἦσαν μωρομένα. Καὶ ἐκροῦσαντε γλυκὰ στῆς φῆσι τὴν ἀργαλίη, τιποτα δὲ ἐπιπᾶνε. Μᾶς γράφετε νὰ σὰς ὑποδείξωμε τὰ

μόν' ἕνας τῶν τῶμας ψηλὰ δὲν ἔβαινε νὰ φάλλῃ τῆς φῆσις μᾶς τὰ κάλλῃ. Ὅταν πειρὸν σπρωθῆμαι ἀπ' τοὺν ὕπνον τὴν γλυκάδα ἄρξιοναι καὶ παίζαν, τὴν φῆσι ἀγανταίβαινε μὲσ' στῆ ζετῆ λιπαράδα. ὀφθαλμάτ' σας. Ἄλλὰ τὰ ποιήματά σας

Ἐπέρονοιομεν μὴ βραδιὰ ἀπὸ στὸν σὸσάκι βλέπω δὲ καὶ τὴν Δεσποινὴ μὲ κόκκινον σῆσάδα. Μισσοῦ Τζαννῆ ποὺ τῶβαίτες ἔλα σαδῶ μοὺ λέει μὲ μὴ φωνὴ λυπητερῆ καὶ μόνο ποὺ δὲν κλαίει. «Ἦντα σοὺ ἦματι Τζαννῆ κ' ὄλο μὲ ἀπορῆση, ἐγὼ γιὰ σέ ζοιραθῆνομαι καὶ σὺ δὲν χαμπαρίζεις ;» Ἄν κ' εἶμαι πολὺν ἔστιντος εἶμαι καὶ παλιάρων Καὶ τῶρα ποὺ εἶνε ἡ χάρη ποὺ μᾶς ἔρησατε, μὴν ἐλεᾶστε τὸ μαστίχιν, τὸ ὄποσον γιὰ νὰ εἰμαστε ἐν τάξει, ἐξηγημένοι καὶ καθόλου... παρεξηγημένοι — τὸ θέλωμε καμῶνον γλάκο. Μέσα στὸν τοῦσε μᾶς μικρές, θὰ μᾶς φανῆ λίαν περιπλοκῶνον. Νὰ δοῦμε δῆμος. Θὰ τὸ λάβομε ἢ θὰ τὴν πάθομε.... Χωτικῆ : — Ἄ λ φ α — Ἄ λ φ α. Ὅπως καὶ στὸ προηγούμενον φύλλο σας ἐγράψαμε, πρέπει νὰ παρῆτε νὰ γράφετε στίχους. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον. Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶνε καθόλου καλὰ καὶ νὰ ἐπὶ παραδείγματι, καὶ τὸ ἔτερον ἐξ αὐτῶν :

σέδεντες ὄμως τὴν δουλιὰς μοὺ τρέμῃ τὸ κομρῆν. Ὅθῶνον τῆς λέγομαι ἄστερι, «ἔδ' νὰ σ' εἰγαυρησῶ καὶ νὰ σταθῶ τῶρα δῶ νὰ κ' ἔξιστα νὰ μωστήσω. Ἀπὴ ντροπὴ σὺν θὰ μᾶς διή ὁ κῆρις καὶ θυμῶσι καὶ τοῦτῃ ἔξιστα στὸ νοὸν νῆρην νὰ μὲ σκοτῶσι. Καὶ δὲ μὲ νοιάξ' ὁ σκοτωτικὸς κ' οἱ σφαιρῆς ποὺ θὰ φάγω μὲ σκέπταιται στὴ μάννα μου... ἢ ἦντα μούτῃ θὰ πάγω. ΣΤΗΝ ΜΙΚΡΗ ΜΟΥ Ὅταν τὸ γράμμα μου θ' ἀνοίγῃς ὄλο μὲ γόβο καὶ χαρὰ, καὶ τὰς γοιμῶς του θὰ διατρέγῃς ἂν κ' ἡ καρδιά σου θὰ σκιρτᾷ. Πρέπει εἶνε νὰ θυμᾶσαι, τὸν ἄμωροφ σοὺ τὸν μικρὸ, ἄσῶμα κ' ὄταν θὰ κοιμᾶσαι, στὸ ὄνειρό σου τὸ γλυκῶ. Κι' ἂν πάντοτε μεκαρῶν σου θὰ ζῆσω πλέον μοναχῶ, δὲν πρέπει σὺ ἀπ' τὰ μυαλά σου νὰ βγάλῃς ἔξω τὸν τραχῶ. Μόνον εἶνε νὰ θυμᾶσαι μικροῦλα μου σὲ χαρῶτά, στὸ κόσμ' ἄσῶμα κ' ἂν πλανᾶμαι, ἔσῆνα πάντα θὰ ζῆτ'. Τά σοον ἔνενο ν. Ἀδοτραλίαν. Καὶ τὰ διηγηματὰ σας καὶ τὰ ποιήματά σας δειχῶν ἀδελφότητα προφῶ, τόσο στὴν πᾶρῶραϊα, ὄσο καὶ σὺν ἑμῶρον λόγῳ. Αὐτὸ παρῆει πολλὰς ἐλπίδας γιὰ τὸ μέλλον, τὸ ἐγγὺς μέλλον μάλιστα. Ἡ ἀφήγησις σας εἶνε σπορῆ. Δὲν τῆς λείπει καὶ κάποια λογοτεχνικὴ χάρη. Καὶ στοὺς στίχους σας ὑπάρχει ποιητικὸς πούος. Δὲν σὰς ἀπελιπίομε συνηπῶς. Ἐργασθε. Καὶ κυρίως διαβάστε, συγκρίνετε, παραβάλετε. Ἐτεῖ, ἐνὸς ἄλλῳ καιρῶ, θὰ εἰμαίς στὴν ἐδῶρασι θεῖ νὰ δημοσιεύσωμε κῆτι δικὸ σας, μὲ ὄλας τὰς τιμᾶς. Προέξτε ἐπίσης τὴν ἐξωτερικὴν φῶν γροφῶμένων σας.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ποστῶν τῆς καὶ τὸν σφοδρῆς ζατιγῆς νεκρῶ. Ἀπὸ ἄλλοι στρατιώτες, ποὺ ἀνῆσαν τὸν τιροβολισμῶ, ἔτερον ἄμωσι νὰ δὴν τὴ συνέθη. Μὰ κ' αὐτοὺς τοὺς πῆριμε ἡ ἴδια νύχ. Τὸ χεῖρ τῆς Ἄννας-Μαρίας Λέσπερ δὲν τρέμει... Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὄρας ἡ ἀρχιαισδοκῶς βουκόταν νύκτας στὸ Ἐλευθῆρὸ ἔδαφος. Κι' αὐτὴ ἡ τραγικὴ περιπέτεια εἶνε μὴ ἀπὸ τῆς γλιεζῶν δῶδ περιπέτειας τῆς πολιτῆρασης ζῶης τῆς. Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες τῶρα, μὰ εἰδησις ἀπὸ τὴν Ἑλβετία, ἔτερον πάλι τ' ἐνομά τῆς στῆ δημοσότητα, μὰ γιὰ τελευταία φορὰ. Ἡ Ἄννα-Μαρία Λέσπερ, μετὰ τὸν πόλεμον, ζοῖτες, τρέλλῃ ἀπὸ τῆς καταρῆσεως τῶν ναρκατοκῶν, σ' ἕνα σανατόριον τῆς Ζυρίχης. Κι' ἐκεῖ πῆσαν μὲρὸ ἡμερῶν, μὴ μποροῦντας πειν ὄν ἀνθεῖξῃ στοὺς τρωματικῶς ἐκρήλας τοῦ ταρραχῶνον μωλοῦ τῆς. Ἡ Ἐφροσύνῃ Ντόκτορ, ἡ περιηρῆν Γερμανίδα ἀρχιαισδοκῶς, δὲν ἔπαρχει πειν ἄ...

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἔλα δημοσιεύσει εἰς τὴν σελίδα αὐτῆν τοῦ «Μπουκέτου» ἀγγλίαν, ζητοῦσα πληροφῶσι διὰ τὴν τύχην τοῦ σφῆγῶνον μου Κοκσταντίνου Γαουραλλῶδον, διαμῆνοντος εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς Βραζιλίας, καὶ ἔλαδον τότε ἐπιστολῆν παρ' ἀγῶστου, μὲ δυσανάγνωστον ὑπογραφήν, ὁ ὅποιος μὲ πληροφοροῦσε ὅτι γνωρίζῃ τὸν σφῆγῶνον μου, χορῆς ὄμοιος καὶ ν' ἀνεῖρη τὴν αἰσῆσιν του ἵνα τοὺ ἀπαντήσω. Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν ἐν λόγῳ κῆρον ὅπως μοὺ γράρῃ τὴν αἰσῆσιν του, ἵνα μεταδῶ πρὸς σινάντησίν του. — Μαρία Γαουραλλῶδον, ὄδος Γερμανοῦ 82, Παγκράτι, Ἀθῆναι.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ